

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **M. S. N.**, narozený dne X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Kašparovo náměstí 2271/5, 180 00 Praha 8

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2026, č. j. CPR-1235-3/ČJ-2026-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2026, č. j. CPR-1235-3/ČJ-2026-930310-V236, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 11. 2025, č. j. KRPU-121544-61/ČJ-2025-040022-ZZC, (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy Evropské unie a smluvní státy“), v délce 3 let od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území států Evropské unie a smluvních států do 30 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí nebo pokud je vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona, počíná běžet doba k vycestování do 30 dnů ode dne opadnutí tohoto důvodu. Zároveň bylo vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí je nepřiměřeně přísné. Vzhledem k tomu, že se správními orgány v průběhu řízení spolupracoval, měla mu být uložena pouze povinnost k opuštění území České republiky.
3. Měl za to, že v rozhodnutí není přezkoumatelně uvedeno, proč mu byla uložena doba zákazu pobytu v délce 3 let. Žalovaná toliko obecně popsala, proč bylo uloženo opatření v této délce, ale neobjasnila, v čem se situace žalobce liší od cizince, kterému by bylo možno uložit opatření kratší nebo delší.
4. Žalobce poznamenal, že podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je žalovaná povinna dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Měl za to, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná toliko všeobecně poukázala na rozhodovací praxi bez možnosti ověřit, zda délka vyhoštění této praxi odpovídá.
5. Konstatoval, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, se v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví ode dne, kdy cizinec vycestuje z území Evropské unie a smluvních států. Žalobce namítal, že z § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyplývá pravomoc správního orgánu stanovit počátek doby, kdy nelze cizinci umožnit vstup na území uvedeným způsobem. Počátek běhu této doby byl proto stanoven nezákonně. Vzhledem k tomu, že právní úprava neobsahuje pravomoc správního orgánu stanovit počátek běhu doby, ani zvláštní úpravu, která by počátek běhu doby upravovala, je třeba vycházet z toho, že tato doba začne běžet prvním dnem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoli až vycestováním cizince. To podle žalobce implicitně vyplývá i z § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedla, že žalobci nemohla být uložena pouze povinnost opustit území České republiky, neboť žalobce nesplnil podmínky podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států byla dostatečně odůvodněna na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Dodala, že délka zákazu vstupu na území patří do diskreční pravomoci správního orgánu I. stupně a úkolem odvolacího orgánu je posoudit jen to, zda nepřekročil meze správního uvážení. V daném případě byla délka stanovena v zákonném Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

rozmezí, a to s přihlédnutím ke zjištěným skutečnostem, což se projevilo stanovením doby mírně přesahující polovinu zákonem stanoveného rozpětí. V této souvislosti žalovaná poukázala na judikaturu správních soudů týkající se délky správního vyhoštění. Dále žalovaná uvedla, že na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí se rovněž zabývala pravomocí správního orgánu I. stupně stanovit počátek doby, kdy nelze cizinci umožnit vstup na území. Žalovaná má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou, a proto navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce se po poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že žalovaný dostatečně neodůvodnil délku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že: *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné,*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvážil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takovými nedostatky však napadené rozhodnutí netrpí.

12. Směrem k délce stanovené doby soud uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Asz 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46). Délkou doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, se žalovaný konkrétně zabýval na str. 6 napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně pak ve svém rozhodnutí uvedl důvody pro udělení zákazu pobytu v délce tří let, kdy intenzita porušení právních předpisů žalobcem byla hodnocena jako velmi závažná s ohledem na délku nelegálního pobytu a pobytu bez cestovního dokladu (od léta 2022 do 28. 9. 2025), i s ohledem na skutečnost, že žalobce v České republice pobýval až do pobytové kontroly, která porušení právních předpisů odhalila, přičemž bez této kontroly by zjevně pokračoval v nelegálním pobytu.
13. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost.
14. Opatření spočívající v uložení správního vyhoštění s délkou zákazu pobytu 3 let patří v rozmezí zákonného rozpětí k průměru, je nutno zohlednit, že žalobce svým jednáním naplnil dvě skutkové podstaty pro správní vyhoštění, když žalobce pobýval na území ČR jednak bez cestovního dokladu a jednak bez oprávnění k pobytu. Pobyt žalobce přitom trval dlouhou dobu, zhruba 3 roky a žalobce si byl svého neoprávněného jednání vědom, přičemž záměrně neoprávněně vstoupil na území České republiky, a to bez povolení. Žalobce rovněž uvedl svůj záměr žít zde trvale. V jeho prospěch lze zohlednit toliko spolupráci se správním orgánem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

15. Pro úplnost soud poznamenává, že povinností správních orgánů není v odůvodnění rozhodnutí vysvětlovat, za jakých okolností by uložily zákaz pobytu v délce 6 měsíců či 5 let, posuzují jen případ žalobce a okolnosti jeho případu. Správní orgány mají povinnost v obdobných případech rozhodovat obdobně, ovšem nemají povinnost popisovat případy ostatních cizinců a případ žalobce s nimi porovnávat. V projednávaném případě žalobce netvrdil, že správní orgán I. stupně nepostupoval obdobně ve skutkově obdobných případech, pouze toliko obecně namítal, že správní orgán nevysvětlil, jak se jeho situace liší od (blíže nespecifikovaného) případu cizince, kterému bylo možno uložit opatření kratší.
16. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, byly zohledněny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, ani z rámce možné zákonné sazby, která činí až pět let. Soud dodává, že ze správního spisu, tvrzení žalobce ani z poznatků soudu z úřední činnosti nic nenasvědčuje tomu, že by se případ žalobce vymykal způsobu rozhodování v případech skutkově obdobných.
17. Soud rovněž nepřisvědčil tvrzení žalobce, že vůči němu mělo být použito méně citelné opatření, a to uložení povinnosti opustit Českou republiku, neboť u žalobce bylo správně vyhodnoceno naplnění zákonných podmínek právě pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2024, č. j. 6 Azs 249/2023-20). V tomto ohledu je pak příležitým odkázat na závěry plynoucí z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2024, č. j. 3 Azs 33/2023-38, ve kterém bylo konstatováno, že *„zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, nastane-li některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29). Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění stěžovateli nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neměly možnost uvážení, zda zvolí postup spočívající ve správním vyhoštění nebo „pouze“ v uložení povinnosti opustit území“*. V nyní řešené věci byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění a toto rozhodnutí nemělo podle odůvodněných závěrů žalované nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života, tudíž správní orgány nemohly namísto správního vyhoštění uložit povinnost opustit území. Nesprávnost závěru správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života žalobce ani nenamítal.
18. Pro úplnost soud dodává, že důvodem nepřiměřenosti správního vyhoštění nemůže být jen to, že by pro žalobce bylo příznivější, kdyby mu správní orgány uložily povinnost opustit území. Takový postup by byl totiž příznivější pro jakéhokoli cizince, u něhož nastaly důvody pro správní vyhoštění, a výše citovaný § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tak zcela ztratil smysl.
19. Důvodem pro uložení povinnosti opustit území namísto správního vyhoštění pak nemůže být ani žalobcem tvrzená spolupráce se správním orgánem. Tato skutečnost totiž není obsažena v § 50a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, které taxativně vypočítávají důvody,

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

kdy je namístě uložit povinnost opustit území a aktivní spolupráce cizince mezi tyto důvody nespadá.

20. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány nezákonně stanovily počátek doby, od které nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, neboť k určení počátku doby zákazu pobytu nemají pravomoc.
21. Vymezení počátku doby zákazu vstupu řešil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010-83, přičemž výrokem I. tohoto usnesení judikoval, že „*ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24. 11. 2005, svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území*“. Výrokem II. téhož ustanovení rozšířený senát nejvyššího správního soudu stanovil, že pouze tehdy „*nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoli vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění*“. K takové situaci však v daném případě nedošlo, neboť správní orgán I. stupně v rámci své pravomoci svěřené mu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců počátek doby v prvostupňovém rozhodnutí stanovil.
22. Správní orgány v projednávaném případě stanovily počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, ode dne, kdy žalobce vycestuje z území Evropské unie a smluvních států. Soud toto řešení shledává zákonným a v aktuální praxi správních orgánů běžně používaným a soudy akceptovaným, jak je konečně zřejmé i z výše uvedené citace usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Nemožnost takto stanovit počátek doby zákazu pobytu nevyplývá dle názoru soudu ani z § 118 odst. 4 citovaného zákona, když toto ustanovení řeší toliko, jaká doba se nezapočítává do doby zákazu pobytu, avšak neřeší určení samotného počátku doby zákazu pobytu.
23. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 7. května 2026

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.